

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Konrad Wytrykowski (przewodniczący)

SSN Paweł Zubert (sprawozdawca)

SSN Ryszard Witkowski

Protokolant Marta Brzezińska

przy udziale Mariusza Łątkowskiego Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego,

w sprawie radcy prawnego A. D.

obwinionego z art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 22 ust. 2 lit. c Kodeksu Etyki Radcy Prawnego z dnia 10 listopada 2007 r. (tj. z dnia 22 grudnia 2010 r. Uchwała 8/VIII/2010- VIII Krajowego Zjazdu Radców Prawnych),

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na rozprawie w dniu 11 grudnia 2018 r., kasacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 11 stycznia 2018 r., sygn. akt WO- [...], utrzymującego w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] z dnia 17 lipca 2017 r., sygn. OSD [...]

postanowił:

I. oddalić kasację;

II. zasądzić od obwinionego radcy prawnego A. D. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...]. orzeczeniem z dnia 17 lipca 2017 roku uznał obwinionego radcę prawnego A. D. za winnego „naruszenia art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (t.j. 1.02.2016 Dz.U. 2016 poz. 233) w brzmieniu ustawy o radcach prawnych sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 7 listopada 2014 roku o zmianie ustawy Prawo o advokaturze oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. nr 2014 poz.1778) w związku z art. 4 § 1 kodeksu karnego w zw. z art. 22 ust. 2 pkt c Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały nr 5 VIII Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 10 listopada 2007 roku) poprzez przyjęcie w dniu 2 września 2014 roku w B. od S. K. pełnomocnictwa do reprezentowania go przed sądami powszechnymi w sprawie o uregulowanie kontaktów z małoletnią córką Z. K. mimo, iż w styczniu 2014 roku w punkcie konsultacyjnym Stowarzyszenia [...] w B. udzielał A. W., partnerce S. K., porad w zakresie zasądzenia alimentów i ich zabezpieczenia na rzecz jej małoletniej córki Z. W.-K., uregulowania kontaktów z ojcem i zmiany nazwiska małoletniej Z. W.-K. w sprawie zawisłej przed Sądem Rejonowym w B. sygn. akt V Nsm [...] z powództwa S. K.”.

Ponadto sąd I instancji na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych orzekł wobec obwinionego radcę prawnego A. D. karę pieniężną w wysokości 5.000 zł, a na podstawie art. 65 ust.2a powołanej ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych zakazał sprawowania patronatu przez radcę prawnego A. D. na okres dwóch lat.

Dodatkowo sąd obciążył obwinionego kwotą 1600 zł, tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.

Odwołanie od niniejszego orzeczenia wniósł obwiniony i pokrzywdzona.

Pokrzywdzona w osobistym odwołaniu powtórzyła prezentowaną wcześniej argumentację i wniosła o wymierzenie obwinionemu za każdy z czynów, których dotyczyła jej skarga kary nagany.

Obwiniony w osobistym odwołaniu sformułował zarzuty:

- I. Błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, poprzez uznanie, że popełnił zarzucany mu czyn stanowiący naruszenie zasad etyki radcy prawnego, w tym w szczególności uznanie, że kiedykolwiek udzielał A. W. pomocy prawnej w innej sprawie lub w szerszym zakresie niż obejmującej wyłącznie pomoc w zredagowaniu projektu pozwu w sprawie o alimenty na rzecz małoletniej Z. W.-K.;
- II. Naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych (w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 07 listopada 2014 roku o zmianie ustawy Prawo o advokaturze oraz niektórych innych ustaw) w związku z art. 4 § 1 kodeksu karnego i w związku z art. 22 ust. 2 pkt c Kodeksu Etyki Radcy Prawnego poprzez uznanie, że jego postępowanie zarzucanym czynem wyczerpywało znamiona wskazane w wymienionych przepisach;
- III. Naruszenia przepisów prawa procesowego mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, to jest:
 - a) art. 413 § 2 pkt 1 kpk w związku z art. 74(1) pkt 1 ustawy o radcach prawnych polegające na wadliwym, niejasnym i niedokładnym określeniu czynu przypisanego zaskarżonym orzeczeniem;
 - b) art. 424 § 2 kpk w związku z art. 74(1) pkt 1 ustawy o radcach prawnych polegające na braku przytoczenia okoliczności, które Sąd miał na względzie przy wymiarze kary, w szczególności okoliczności dla których Sąd uznał w tej konkretnej sprawie karę wnioskowaną przez Rzecznika Dyscyplinarnego za karę „rażąco niewspółmiernie niską do rodzaju i charakteru stwierdzonych uchybień”, jak również brak należytego uzasadnienia co do przesłanek wymierzenia oraz wysokości wymierzonej kary pieniężnej;
 - c) art. 624 § 1 kpk w związku z art. 74(1) pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez brak zbadania i rozważenia czy zachodzą w

sprawie przesłanki odstąpienia od obciążania obwinionego kosztami postępowania oraz brak jakiegokolwiek zbadania i rozważenia sytuacji majątkowej obwinionego w zakresie ustalenia wysokości wymierzonej kary, w tym brak zbadania i uwzględnienia tej okoliczności czy pomoc prawna udzielona zarówno S. K., jak i małoletniej Z. W.-K. reprezentowanej przez matkę – A. W. była pomocą odpłatną czy nieodpłatną;

- d) naruszenie art. 7 kpk w związku z art. 74(1) pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez wadliwą ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom A. W. i B. W., jak również częściowe zanegowanie moich zeznań, bez należytego uzasadnienia stanowiska Sądu w tym zakresie;
- e) naruszenie art. 49 § 1 kpk w związku z art. 74(1) pkt 1 ustawy o radcach prawnych poprzez uznanie, że pokrzywdzoną w sprawie jest A. W. działająca w imieniu własnym.

- IV. Rażącej niewspółmierności zastosowanej kary poprzez wymierzenie jej w wymiarze wyższym niż wnioskowana przez Rzecznika Dyscyplinarnego, bez należytego uzasadnienia wysokości wymierzonej sankcji dyscyplinarnej, w tym brak przytoczenia okoliczności uznanych za obciążające obwinionego.

Podnosząc przytoczone zarzuty obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie go, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Orzeczeniem z dnia 11 stycznia 2018 roku, sygn. WO-[...], Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych:

- 1. Zmienił punkt 1 orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w [...] z dnia 17 lipca 2017 roku, sygn. OSD [...] w ten sposób, że wyraz „raz” zastąpił wyrazem „oraz”, a sformułowanie „z powództwa S. K.” zastąpił sformułowaniem „z wniosku A. W.”,

2. Zmienił punkt 3 orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w [...] z dnia 17 lipca 2017 roku, sygn. OSD [...] w ten sposób, że wyraz „okres” zastąpił wyrazem „czas”,
3. W pozostałym zakresie utrzymał w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w [...] z dnia 17 lipca 2017 roku, sygn. OSD [...],
4. Obciążył obwinionego kosztami postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w kwocie 1100 zł.

Kasację od powołanego orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego wniósł obrońca obwinionego A. D., adw. A. J. M., który zaskarżył je w całości na korzyść obwinionego, formułując zarzuty:

- a) Rażącej niewspółmierności wymierzonej kary poprzez wymierzenie jej w wymiarze 5.000 zł kary pieniężnej, połączonej z zakazem sprawowania patronatu przez okres dwóch lat, a zatem orzeczenie kary dyscyplinarnej w wymiarze wyższym niż wnioskowany wymiar kary przez Rzecznika Dyscyplinarnego, przy jednoczesnym braku należytego uzasadnienia przez Sądy dyscyplinarne obu instancji rodzaju i wysokości wymierzonej kary dyscyplinarnej, w tym brak przytoczenia okoliczności uznanych za obciążające obwinionego uzasadniających wymierzenie kary pieniężnej i kary zakazu sprawowania patronatu, jak również brak uwzględnienia okoliczności łagodzących, polegających na tym, że pomoc prawna udzielana przez obwinionego S. K. jak i A. W. miała charakter nieodpłatny, jak również fakt, że obwiniony radca prawny wykonywał od kilkunastu lat obowiązki związane z prowadzeniem porad prawnych w punkcie stowarzyszenia „[...]” nieodpłatnie;
- b) Rażącego naruszenia prawa procesowego
 - to jest art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457§ 3 k.p.k. oraz art. 427 § 2 k.p.k. w związku z art. 74(1) pkt 1 ustawy o radcach prawnych, polegającego na braku należytego rozważenia wniosków i zarzutów wskazanych w odwołaniu obwinionego; Wyższy Sąd Dyscyplinarny w istocie rzeczy do zarzutów i wniosków obwinionego podnoszonych w odwołaniu nie odniósł

się należycie, uznając że obwiniony składając w niniejszej sprawie odwołanie w imieniu własnym, był zobowiązany uzasadnić je zgodnie z wymogiem art. 427 § 2 k.p.k., skoro obwiniony jest radcą prawnym;

- art. 4, 5, 7, 410 i 366 § 1 k.p.k. w związku z art. 74(1) pkt 1 ustawy o radcach prawnych, polegającego na tym, że Wyższy Sąd Dyscyplinarny, pomimo zgłoszonych przez obwinionego zarzutów, nie skorygował uchybień, jakich dopuścił się Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...], poprzez zaniechanie dążenia do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy mogących przemawiać na korzyść obwinionego A. D. przez jednostronną ocenę zeznań świadków A. W. i B. W., w tym brak przeprowadzenia z urzędu dowodu z dokumentów w postaci korespondencji prowadzonej między obwinionym i A. W.;

- c) Rażącego naruszenia art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych (w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 7 listopada 2014 roku o zmianie ustawy Prawo o adwokaturze oraz niektórych innych ustaw) w związku z art. 4 § 1 kodeksu karnego i w związku z art. 22 ust 2 pkt c) Kodeksu Etyki Radcy Prawnego poprzez uznanie, że postępowanie obwinionego A. D. wyczerpywało znamiona wskazane w wymienionych przepisach.

Formułując powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie orzeczeń sądów obu instancji i uniewinnienie obwinionego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny.

Do Sądu Najwyższego wpłynęło również pismo pokrzywdzonej, w którym zawarła stwierdzenia, że radca prawny A.D. mimo ukarania przez sąd dyscyplinarny w dalszym ciągu zachowuje się nieetycznie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy obwinionego nie jest zasadna.

W pierwszym rzędzie należy podkreślić, że zgodnie z art. 536 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym tylko w wypadkach określonych w przepisach art. 435, 439 i 455 k.p.k. Tym samym, w związku z brakiem sformułowania odpowiedniego zarzutu, poza zakresem rozpoznania w postępowaniu kasacyjnym pozostała kwestia zastosowania przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w [...] przepisów ustawy obowiązującej w chwili orzekania do wymierzenia obwinionemu kary pieniężnej oraz kary zakazu sprawowania patronatu, mimo przyjęcia w punkcie I orzeczenia z dnia 17 lipca 2017 roku, iż obwiniony swoim zachowaniem dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego wskazanego w przepisie art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w brzmieniu ustawy sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 7 listopada 2014 roku o zmianie ustawy Prawo o adwokaturze oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2014.1778) w związku z art. 4 § 1 kodeksu karnego w zw. z art. 22 ust. 2 pkt c Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały nr 5 VIII Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 10 listopada 2007 roku). Powyższe uchybienie nie zostało zaskarżone przez obwinionego i nie zostało skorygowane przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny. Nie miało to jednak zasadniczego znaczenia, albowiem zarówno ustawa obowiązująca w dacie popełnienia czynu przypisanego obwinionemu, jak i ustawa obowiązująca w dacie orzekania nie różniły się w sposób zasadniczy jeżeli chodzi o katalog kar możliwych do wymierzenia obwinionemu oraz ich rozmiar. Z tego powodu opisane uchybienie nie miało istotnego wpływu na sytuację obwinionego i nie mogło w rezultacie doprowadzić do uchylenia orzeczenia sądu odwoławczego (zob. szerszą argumentację, odnoszącą się do zmiany sposobu obliczania kary pieniężnej w związku z nowelizacją ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz.U.2014.1778), przedstawioną w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 29 sierpnia 2017 roku, sygn. SDI 39/17, Lex nr 2389599).

W odniesieniu do sformułowanego w kasacji zarzutu rażącej obrazy przepisów prawa procesowego, a to art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 427 § 2 k.p.k. w związku z art. 74(1) pkt 1 ustawy o radcach prawnych, stwierdzić należy, że mimo formalnej poprawności redakcyjnej, nie mógł on zostać uwzględniony. Zaprezentowany zarzut w części odnoszącej się do przepisów art.

433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. należy do podstawowych i najczęściej spotykanych zarzutów kasacyjnych i odwołuje się do standardów kontroli instancyjnej. Zgodnie z art. 433 § 2 k.p.k. sąd ad quem ma obowiązek rozważyć wszystkie zarzuty i wnioski sformułowane w środku odwoławczym, natomiast treść przepisu art. 457 § 3 k.p.k. obliuguje go do wskazania w uzasadnieniu czym kierował się podejmując decyzję oraz dlaczego podniesione w odwołaniu zarzuty i wnioski uznał za zasadne lub niezasadne. Z rażącą obrazą powołanych przepisów będziemy mieć do czynienia, gdy sąd nie rozpozna wszystkich zarzutów, bądź nie wskaże powodów ich uwzględnienia lub nieuwzględnienia.

Uwzględniając powyższe uwagi należy stwierdzić, że bez wątpienia w niniejszej sprawie Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych wyraził błędny pogląd uznając, że działający w imieniu własnym radca prawny A. D. powinien w odwołaniu od orzeczenia sądu dyscyplinarnego I instancji oprócz zarzutów sformułować także uzasadnienie. Jest to pogląd pozostający w sprzeczności z przepisami art. 427 § 1 i 2 k.p.k. Zgodnie bowiem z art. 427 § 1 k.p.k. odwołujący powinien wskazać zaskarżone rozstrzygnięcie lub ustalenie, a także podać czego się domaga. Wyłącznie środek odwoławczy pochodzący od oskarżyciela publicznego, obrońcy i pełnomocnika winien zawierać zarzuty stawiane rozstrzygnięciu i uzasadnienie (art. 427 § 2 k.p.k.), a jak już wyżej zaznaczono obwiniony działał w imieniu własnym, a nie jako obrońca. Wskazanych przepisów art. 427 § 1 i 2 k.p.k. nie należy jednak stosować w postępowaniu dyscyplinarnym radców prawnych wprost, a odpowiednio (zgodnie art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych). Z tej przyczyny dokonując oceny rzetelności kontroli odwoławczej przez pryzmat przepisów art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. należy mieć na względzie okoliczność, iż w ramach postępowania dyscyplinarnego wobec radców prawnych (podobnie jak w postępowaniach dyscyplinarnych wobec sędziów, prokuratorów, adwokatów i notariuszy) odpowiadają wyłącznie osoby o podwyższonych kwalifikacjach prawniczych. Tym samym brak sformułowania w odwołaniu zarzutów stawianych rozstrzygnięciu oraz poszerzonej argumentacji zawartej w uzasadnieniu skargi, przy jednoczesnym udziale obwinionego w postępowaniu oraz prowadzeniu aktywnej obrony, prowadzi do wniosku że skarżący nie dostrzega wadliwości

orzeczenia (zob. argumentację odnoszącą się do środków odwoławczych sporządzonych przez obwinionych w postępowaniach dyscyplinarnych dotyczących sędziów, ujętą w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2015 roku, sygn. SNO 60/15, Lex nr 1808543, a także w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 roku, sygn. SNO 70/15, Lex nr 1941904). W tym kontekście, analiza uzasadnienia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych, mimo iż jest ono stosunkowo zwięzłe, syntetycznie ujmujące poszczególne kwestie, a nadto nie jest pozbawione pewnych wad, prowadzi do wniosku, że sąd odwoławczy należycie wywiązał się z wymogu rzetelnej kontroli instancyjnej, odnosząc się adekwatnie – stosownie do argumentacji zaprezentowanej przez obwinionego – do wszystkich zarzutów sformułowanych w odwołaniu. W szczególności Wyższy Sąd Dyscyplinarny odniósł się do kwestii obrazu prawa materialnego, a to art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych, obrazu prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k., art. 49 § 1 k.p.k., art. 424 k.p.k. i art. 624 k.p.k., a także zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych oraz rażącej niewspółmierności kary.

Odnosząc się do zarzutu rażącej obrazu przepisów prawa procesowego art. 4, 5, 7, 410 i 366 § 1 k.p.k. w związku z art. 74(1) pkt 1 ustawy o radcach prawnych, której skarżący upatruje w zaniechaniu dążenia do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, mogących przemawiać na korzyść obwinionego, poprzez jednostronną ocenę zeznań świadków oraz zaniechanie przeprowadzenia dowodów z dokumentów, należy podkreślić, że jest on bezzasadny w stopniu oczywistym. Przede wszystkim dotyczy on de facto orzeczenia sądu I instancji, stanowiąc próbę podważenia dokonanej przez ten sąd oceny zgromadzonego materiału dowodowego, a nadto jest powtórzeniem jednego z zarzutów sformułowanych przez obwinionego w odwołaniu. Już z tego powodu nie mógł on być skuteczny i doprowadzić do zamierzonego przez skarżącego skutku w postaci uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Warto w tym miejscu ponownie zaznaczyć, iż kwestia ewentualnej obrazu przepisu art. 7 k.p.k., to jest dowolnej oceny materiału dowodowego, a w szczególności zeznań A. W. i B. W. była przedmiotem badania Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych, który sam nie czynił żadnych nowych ustaleń faktycznych. Nie mógł zatem dopuścić się obrazu

wskazanego przepisu postępowania. Nie dowiedziono również, by sąd ad quem przez brak aktywności procesowej zaakceptował dowolną ocenę materiału dowodowego dokonaną przez sąd meriti, postępując sprzecznie z zasadami obiektywizmu i domniemania niewinności. Warto także zasygnalizować, odnosząc to do wyartykułowanego w kasacji zastrzeżenia, że obwiniony przed sądem I instancji cofnął wniosek dowodowy odnoszący się do korespondencji z pokrzywdzoną i mimo poruszania tej materii w toku rozprawy odwoławczej wniosku tego ponownie nie złożył.

Odnosząc się do zarzutu obrazy prawa materialnego, a to art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych (w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 7 listopada 2014 roku o zmianie ustawy Prawo o adwokaturze oraz niektórych innych ustaw) w związku z art. 4 § 1 kodeksu karnego i w związku z art. 22 ust 2 pkt c) Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stwierdzić należy, że jest on bezzasadny w stopniu oczywistym. Przypomnieć w tym miejscu wypada, że z obrazą prawa materialnego mamy do czynienia w takiej sytuacji, gdy stan faktyczny jest ustalony w sposób prawidłowy, a nie zastosowano do niego odpowiedniego przepisu prawa materialnego, a także w sytuacji niezastosowania przepisu, którego zastosowanie było obligatoryjne. W argumentacji zaprezentowanej w przedstawionym zakresie w uzasadnieniu skargi kasacyjnej obrońca obwinionego wiąże obrazę prawa materialnego (art. 22 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego) z brakiem odpowiednich ustaleń faktycznych w zakresie kwalifikowanej wiedzy dotyczącej klienta, tracąc z pola widzenia konstrukcję powołanej normy prawnej, która odnosi się do różnych alternatywnych zachowań radcy prawnego. Zabiegi tego rodzaju należy ocenić jako niedopuszczalną w postępowaniu kasacyjnym próbę kwestionowania poczynionych ustaleń faktycznych, która nie mogła przynieść oczekiwanego rezultatu.

Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary, należy podkreślić, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, kara rażąco niewspółmierna, to kara nie dająca się zaakceptować, odbiegająca znacznie od wzorca kary zgodnego z sądowymi dyrektywami jej wymiaru (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2016 roku, sygn. SDI 76/15, Lex nr 2004212). Tym samym rażąca niewspółmierność kary będzie mieć miejsce wyłącznie w

wypadkach bardzo dużych, nieakceptowalnych dysproporcji pomiędzy karą wymierzoną a karą sprawiedliwą. Konieczne jest również podkreślenie okoliczności, którą Sąd Najwyższy uwypuklił w postanowieniu z dnia 27 lipca 2016 roku, sygn. SDI 18/16, Lex nr 2107106, a mianowicie, że to korporacyjne sądy dyscyplinarne kształtują poziom sankcji za delikty dyscyplinarne członków poszczególnych korporacji, a Sąd Najwyższy w ramach postępowania kasacyjnego może wkraczać w ich domenę wyłącznie w sytuacjach wymierzenia kar skrajnie niesprawiedliwych. W niniejszej sprawie zarówno karę pieniężną, jak i karę zakazu sprawowania patronatu wymierzono obwinionemu w wysokości zbliżonej do dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Nie można zatem w zaistniałej sytuacji skutecznie podnosić zarzutu, iż kary te są rażąco niewspółmiernie surowe. Podobnie, jako chybiony należy ocenić podniesiony przez obrońcę obwinionego argument, iż rażąca niewspółmierność kary wynika z wymierzenia kary surowszej niż zaproponował w swoim wniosku oskarżyciel (tu rzecznik dyscyplinarny). Propozycję wymiaru kary przedstawioną przez oskarżyciela należy postrzegać wyłącznie jako wniosek strony, nie zaś jako zobiektywizowany punkt odniesienia, stanowiący granicę niemożliwą do przekroczenia. Nietrafne jest również stawianie tezy o rażącej niewspółmierności kary z racji niewypuklenia przez sąd konkretnych okoliczności, które strona postrzega jako okoliczności łagodzące. W realiach niniejszej sprawy, świadczenie przez obwinionego w okresie kilku czy kilkunastu lat nieodpłatnej pomocy prawnej dla ofiar przemocy w rodzinie jest okolicznością, która nie mogła w sposób decydujący wpłynąć na wymiar kary, a precyzyjnie pozwolić na uznanie wymierzonej kary za rażąco surową. Warto natomiast podkreślić, że zarówno sąd meriti, jak i sąd odwoławczy, przy wyborze kary oraz jej wysokości miały w polu widzenia znaczny stopień szkodliwości przypisanego obwinionemu deliktu, jego dotychczasową niekaralność, a także okoliczność, że nie wykazano, by wykorzystał on poufne informacje uzyskane od pokrzywdzonej. Wszystkie przedstawione wyżej argumenty przesądzają o tym, że nie można kar wymierzonych obwinionemu uznać za rażąco niewspółmiernie surowe.

Z podanych przyczyn kasacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zd. 1 ustawy o radcach prawnych.